

innig ik met haar meêvoel; ze ziet het wel in mijn oogen; maar zooals Leendert, kan ik haar niet troosten. Die had altijd wat te snoepen voor haar, of een stukje speelgoed: een poppetje, een pè-trompetje, knikkers, een bal, — enfin altijd wat. Of, hij kon haar met een enkel woord zoo iets vreeselijk leuks zeggen, dat ze in eens jubelde van 't lachen. Dat kan ik, helaas, niet. En ik zie mijn kleine meid bij den dag bleeker en magerder worden en stiller. Haar vroolijk stemmetje wordt bedroefd en haar mooie oogen kijken dof. 't Is heusch heel akelig, Fun; 't is heel naar te weten, waar 't van komt, en niets te kunnen doen om haar te helpen.

O, als ik een mensch was, een verstandig mensch, of liever: een mensch met hondenverstand, wat zou ik mijn kleine An weêr opvroolijken! Ik zou met haar wegloopen van onze bovenverdieping, ver weg — ik weet niet waar heen, maar naar een betere plaats, — naar onzen ouden Baas bijvoorbeeld, of naar jou baas. Daar zou 't voor haar zeker goed zijn; daar zouden de menschen van haar houden en haar troosten. Dan mocht ze altijd lachen en spelen, net zooals ze dat maar zou willen; en als ze slaap kreeg, 's avonds, dan mocht ze naar bed gaan en zou ik haar niet wakker houden met praatjes over werkeloozen en optochten. Ik zou... Maar dat geeft allemaal niets. Ik ben en blijf een hond, en An blijft op 't vuile bovenhuis bij al die slechte menschen. En iederen avond moet ze wakker blijven en de verhalen aanhooren van Vader en de andere mannen, die vertellen hoe ze dien dag over de grachten gewandeld hebben en wat... (ja, nu ben ik de namen kwijt, maar 't zijn altijd dezelfde namen) enfin, wat andere mannen van af een stoep tot de werkeloozen gezegd hebben.

Nu Leendert niet meer komt, wordt er ook niet meer gevochten, zooals op dien eenen avond, maar er wordt toch veel gevloekt en gescholden ook, gescholden op menschen, die er niet bij zijn, en die Vader dreigt wel eens te pakken te zullen nemen, als het lang duurt. Wie, hoe en wat? Ik begrijp het niet, maar 't maakt Annie en mij heel angstig hem zoo te hooren; 't is net of wij er ook onder begrepen zijn.

't Duurt nu al een kleine week, dat Vader overdag aan optochten meêdoet en er 's avonds mannen bij ons zitten te drinken. In al dien tijd is Leendert er ééns geweest. Hij was heel lief tegen An en mij, minder vriendelijk tegen Moeder.

— Zie je niet, dat 't kind ziek wordt? vroeg hij haar.

— Larie! zeide Moeder, ze drenst d'r eigen ziek.

Leendert bekeek mijn kleine beschermster aandachtig en schudde het hoofd. Hij zag het net zoo goed als ik, dat het niet best was met de kleine.

— Ik zeg je, Moeder, dat ze niet wel is. Let toch op het kind. Laat ze vroeg gaan slapen, en geef haar goed eten.

— Wat zeur je toch. Ze kan slapen wanneer ze maar wil.

— Als jelui hier 's avonds zoo lang zit te vergaderen, gaat 't toch niet. Kom, wees nu wijzer. Houdt die gekke leêgloopers uit je huis, en laat Vader minder drinken, dan kan Annie slapen en er blijft meer geld over voor het eten.